

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Par D. Antonij consolatio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

gondere, & thesaurizare ille monuerat, qui hac mala mundo ventura
 prädixerat. Ac per hoc, qui Domino suo momenti obedierant, ubi &
 quomodo thesaurizare deberent, nec ipsas terrenas diuitias barbaris in-
 ensantibus amiserunt. Quos autem non obedisse poenituit, quid de tali-
 bus rebus faciendum esset, si non precedente sapientiâ, certe consequentia
 experientia didicerunt. At enim quidam boni etiam Christiani, tor-
 menti excruciatii sunt, ut bona sua hostibus proderent. Illi verò nec pro-
 dere, nec perdere potuerunt bonum, quo ipsi boni erant; si autem tor-
 queri, quam mammonam iniquitatis prodere maluerunt, boni non e-
 rant. Admonendi autem fuerant, qui tanta patiebantur pro auro,
 quanta essent sustinenda pro Christo; ut eum potius diligere discerent,
 qui pro se passus aeterna felicitate ditaret, non aurum & argentum, pro
 quo pati miserrimum fuit, seu mentiendo occultaretur, seu verum di-
 cendo proderetur. Namq; inter tormenta nemo Christum confitendo a-
 misit, nemo aurum, nisi negando seruauit: quocirca utiliora fortasse e-
 rant tormenta, qua bonum incorruptibile amandum docebant, quam
 illa bona, qua sine ullo utili fructu dominos sui amore torquebant; sed
 quidam etiam non habentes, quod proderent, dum habere creduntur tor-
 ti sunt. Et hi fortè habere cupiebant, nec sancta voluntate pauperes
 erant quibus administrandum fuit; nec facultates, sed ipsas cupiditates
 talibus esse dignas cruciatibus; si verò melioris vite proposito reconditum
 aurum argentumq; non habebant, nescio quidem, utrum cuiquam ta-
 lium acciderit, ut dum habere creditur, torqueretur. Verumtamen eti-
 am si accidit, profectò qui inter tormenta illa paupertatem sanctam con-
 fitebatur, Christum confitebatur. Quapropter etsi non meruit, ab ho-
 stibus cadi, non potuit tamen sancta paupertatis Confessor sine caelesti
 mercede torqueri.

His talibus consolabatur D. Augustinus pauperes à barbaris
 spoliatos, quos non ad ea, quæ amiserant; modica, fluxa, & mul-
 tis noxia, sed ad magna, verè pretiosa, & semper duratura aspi-
 cere iubebat, qualia bona sunt virtutes, & cæli præmia, quæ vir-
 tutes promerentur. Hoc ipsum etiam omnes facere iubebat S. An-
 toninus, his verbis: *Quanta pars immensi infiniti ani attributa est
 unicuique? Celeriter ea in aeternitate euanescit. Quantaq; est vniversi?
 Quantula in glebula terra repis? Hac omnia tecum cogitans, nihil ani-
 mo magnum concipe. Hoc tantum, ut ductu natura agas, & feras, qua*
 S 3 *communis*

II.

S. Antonius
 lib. 12, n. 138

L. J. J. J. J.

Valer. Max.
lib. 7. c. 2.

III.

Horat. Tur-
sellin. lib. 4.
vit. S. Franc.
cap. 11.

communis fert natura. Idcirco, quomodo mens tua seipsa utatur. In hoc enim sunt omnia. Cetera siue à voluntate dependeant, siue secus, mortua sunt, fumusq̃. Quidni Antoninus virtutes æquè diuitijs, ac corpori mentem anteponat, cum vel Ethnicus Anaxagoras interroganti cuidam, quisnam esses beatus? dixerit, Nemo ex his, quos tu felices existimas: sed cum in illo numero reperies, qui à te ex miseris constare creditur. Non erit ille diuitijs & honoribus abundans: sed aut exigui raris, aut non ambitiosa doctrina fidelis ac pertinax cultor, in recessu, quàm in fronte beator; fide ditior, quàm ære; moribus cultior quàm honoribus; denique ipsa locupletior paupertate.

Quod vel naturæ lumine docti videre Iapones, quantumvis alioqui Bonziorum suorum tenebris obnubilati. Sanctus noster, Franciscus Xauerius ad regem Bungi salutandum regiam ingressus, pratorianos milites numero sexcentos, luculenter armatos offendit in vestibulo atrioq̃, mox in spatiosa porticu compluros è cohorte regia obuios habes, &c. Aula hinc paruit viris nobilibus plena, ubi puer septennis; sed quod facile appareat, indolis rara, ab sene ductus occurrit Xauerio, eumq̃ more patrio salutat. Fortunatum eius in regiam aduentum regi perinde eharum iucundumq̃ fore, ut tempus imber sit per astatem segeti siti-enti. Proinde ingrederetur laus, ac memor, se bonis iuxta charum esse, & inuisum malis. Ad qua eum Franciscus consiter ac benigne respondit, adiecit puer: O te beatus, Pater, qui ex alio orbe in alienas terras venaris, nihil hinc mereimur petens, præter infamiam paupertatis! O immensam DEI, quem colis, bonitatem! ò reconditam sapientiam! cui cordi est in suis sacerdotibus rerum inopia egestasq̃! Ex nostri Bon- xij ab egestatis probro usq̃, eò abhorrens, ut iurati propalam confirmet, pauperibus obstructum obvallatumq̃ esse iter in calum, &c. Porro is puer grauissimis de rebus, supra atatem differens, in vltiorem aulam Franciscum Lusitanosq̃ deduxit, ubi procerum filij confidebant, &c. Ita sensit de Christianorum paupertate Iapon, ethnicus, & puer, ingenio, natura, ratione doctus. Vidit enim auaritiæ & cupiditatis domitorem supra omne aurum & gemmas splendere; & longè animi opes, supra fortunæ ornamenta eminere.

IV.

Macrob. 1. 1.
Saturn. 6. 11.

Quemadmodum stultus est, qui empturus equum, non ipsum inspicit, inquit Macrobius, sed stratum eius & franum: sic est, qui hominem ex veste, aut conditione, qua modo vestis nobis circumdata est, estimat.